

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS, 67E JAARGANG NO.10, OKTOBER 2006

ONZE VOGELS

De

ose

Toco- of Reuzentokan

Ramphastos toco Een geslaagde fok met een koppel toco- of reuzentokans.

Tot de opvallendste verschijning in de vogelwereld behoort zeker de toekan. Deze vogel met zijn enorme, lange en forse snavel valt bij iedereen direct op en roept dan meestal de vraag op of de vogel geen last van deze snavel heeft. De meeste mensen gaan ervan uit dat zo'n reuzensnavel wel een behoorlijk gewicht moet hebben. Toch is dit laatste beslist niet het geval, want de snavel is heel licht en bestaat uit een zeer dunne buitenkant van hoorn, terwijl de binnenkant bestaat uit een netwerk van beenweefsels. Toekans komen voor in de oerwouden van Noord- en Oost-Brazilië, in de Guyana's en van Zuid-Argentinië tot en met Paraguay. Daar leven en voeden ze zich met vruchten, insecten en kleine zoogdieren. Ook eten ze de eieren van andere vogels of hun jongen. Zelfs kleine reptielen worden door hen als een lekkernij beschouwd. Hieruit blijkt dat de toco- of reuzentokan moeilijk met andere vogels samen in een kooi te houden is. Daarom is het raadzaam deze vogels als koppel in een aparte vlucht onder te brengen. Ooit ben ik met toekans begonnen. Omdat het zeer dure vogels zijn en zeker nog eens zo duur in de verzorging, besloot ik me toe te leggen op twee koppels. Deze twee koppels had ik twee jaar in mijn bezit zonder dat er echt iets gebeurde op fokgebied. Een volgend seizoen legde de pop tweemaal drie eieren. Helaas waren alle eieren onbevucht. Het feit dat de pop nog te jong (en nog niet op kleur) was, was naar mijn mening de reden dat de eieren niet bevrucht waren. Maar in mei van het jaar daarop had ik meer geluk: er werden toen weer drie eieren gelegd. Deze eieren werden goed bebroed door de pop en de man. Ze wisselden elkaar steeds goed af in het nestblok en na 19 dagen broeden werd begin juni

het eerste jong geboren en een dag later het tweede. Het derde ei bleek zoek. De afmetingen van het nestblok waren: 1m hoog en 60cm breed met een vlieggat van 15cm. Om nog even terug te komen op mijn volière: deze is goed beplant en ruim voorzien van groen. Ten onrechte denkt men vaak dat men voor deze vogels een grote kooi nodig heeft. De afmetingen van mijn volière zijn: $\pm 3,5 \times 3\text{m}$ en 1,80m hoog. Het binnenverblijf is 3m lang, 1m breed en ook 1,80m hoog. Het binnenverblijf is voorzien van een verwarmingselement, hoewel hier 's winters weinig gebruik van wordt gemaakt. Het belangrijkste voor goede fokresultaten is het voedsel. Dit bestaat uit vele soorten in dobbelsteentjes gesneden zachte vruchten zoals appels, peren, druiven, suikermeloen, banaan, rozijnen en kersen. Dit alles wordt vermengd met een

ijzerarme vruchtenpaté. De jonge toekans werden door beide ouders uitstekend gevoed. In de volière is een aquarium ingegraven. Daarin werd hun levende voeding aangeboden. Ik voederde hen twee soorten krekels, de huis- en veldkrekels, sprinkhanen en eendagsmuisen. Er was veel levend voedsel nodig. Soms wel per dag een koker van ± 750 krekels. Omdat dit vrij duur werd, heb ik besloten de laatste paar weken de vogels met de hand verder groot te brengen. Toch voederde ik ze nog steeds met sprinkhanen, krekels en eendagsmuisjes plus zachte vruchten. Na ongeveer zeven weken vlogen de jonge vogels uit en namen zelf hun voedsel op. Wel gaf ik nog geruime tijd elke dag aanvullend levend voedsel, omdat ik vond dat ze dit nodig hadden.

Fok met de Roodoorbuulbuul - *Pycnonotus jocosus emeria* Niet alles verloopt tijdens de fok voorspoedig

In juni kwam ik in het bezit van twee roodoorbuulbuuls. Later bleken dit ook nog twee mannen te zijn. Dus werd er uitgekeken naar een vrouwtje. In november van dat jaar zag ik een vogel op de markt in Zwolle, die afweek van mijn eigen vogels: hij was een stuk kleiner en zijn wangstipjes waren meer oranje dan rood. Ik besloot deze vogel maar mee naar huis te nemen. Thuisgekomen werd de vogel in een aangrenzende volière geplaatst naast de andere buulbuuls. De pop bleek erg schuw te zijn en dook weg als je in de buurt van de volière kwam.

De man had daar geen last van, die was veel rustiger en zong sinds de pop er was veel meer. Hij hield daarbij zijn vleugels vreemd omhoog, wat later als balsgedrag bevestigd werd. Toen de vogels naar elkaar gingen roepen, heb ik ze later bij elkaar in de buitenvolière gezet. Deze volière is 1,80 x 2,10 x 1,80m, geheel overdekt en beplant met vlier, conifeer en wat kleinere struikjes. Vanaf half april werd door beide vogels aan het nest gewerkt. In een kanariekastje werd van kokosvezels een mooi rond nest gemaakt. Een paar dagen later lag het eerste eitje in het nest. Het was beigegekleurd en aan de dikke kant van het ei zaten paarskleurige stippen en vlekken. Er werden in totaal twee eieren gelegd, die door de pop alleen bebroed werden.

Bij het betreden van het hok vloog de pop direct van haar nest. Gelijk was er paniek en vloog ze agressief om me heen. Omdat de pop dan toch van het nest was, kon ik even

controleren of alles goed ging in het nest. Na 12 dagen broeden lag er een jong in het nest, kaal en donker van kleur. Het voer bestond uit beorrels, universeelvoer, meelwormen en veel fruit. Toen het jong uitkwam, ben ik extra maden, meelwormen, sprinkhanen en buffalowormen gaan voeren. Het jong groeide zo hard dat ik hem op de vierde dag kon ringen met ringmaat 3,5mm. Na zo'n 11 dagen werd het door zijn ouders uit het nest gelokt. Ze namen een meelworm in de bek en begonnen het jong te roepen. Er was nauwelijks sprake van vliegen, omdat het verkleed van het jong nog niet compleet was. De buik- en de rugveren waren er nog niet. 's Avonds ging het jong weer terug in het nest, waar ook de pop sliep. Al vrij snel werd er een tweede nest gemaakt. Ik liet het jong erbij, want de ouders stopten hem nog wel eens iets toe. Bij het tweede legsel werden drie eieren gelegd die alle uitkwamen. Toen kwam het probleem, want het jong van het eerste nest sliep nog steeds in het nest, zat nog steeds op de jongen en bedelde om voedsel. Na drie dagen waren de jongen dood, waarschijnlijk door voedselgebrek. Ik heb het jong uitgevangen, toen de pop aan haar derde legsel begon. Het jong werd bij een koppel vinksnavelbuulbuuls geplaatst, maar ging na een week dood, waarschijnlijk is het toen bij het voedsel weggehouden. Een volgende keer lijkt

het me beter de jonge vogels apart te zetten, als ze zelfstandig zijn, zodat zij niet de jongen storen uit het volgende legsel. Worden de jonge vogels apart gezet bij andere vogels, dan is het zeer aan te bevelen op diverse plaatsen van de volière voerbakjes neer te zetten, zodat ze meer mogelijkheden krijgen om te eten. En het is verstandig dezelfde soort bakjes te gebruiken als die zij kregen bij hun ouders, zodat niet alles vreemd voor hen is. Ondertussen had de pop weer drie eieren gelegd, die na 11 dagen uitkwamen. Het laatste jong was na drie dagen dood. De andere twee jongen vlogen beide uit. Een van beide bleef in de groei achter en leek iets in zijn bek te hebben waarvan hij last had, en ging dood. Uiterlijk was niets aan de vogel te zien. Het overgebleven jong groeide voorspoedig en kwam nadien prima door de rui.

Wordt vervolgt

*Een selectie fokverslagen uit ons tweemaandelijks clubblad de "VOGELEXPRESSE". Met dank aan onze oud-leden A. Smeulders, G. Meerbeek, L. Lukus, F. van Oeveren, M. Maarleveld.
fotograaf: Jan Blasman
Bewerkt door de redactie.*

Een jaar rond vogels houden SLOT

Een artikelenreeks die een jaar lang de maandelijkse gang van zaken volgt rond een heel gewone maar toch uitgebreide vogelliefhebberij.

Wilt u reageren, heeft u op- en/of aanmerkingen, ideeën of suggesties, mail gerust naar het e-mailadres onder dit artikel.

We zijn het jaar rond, beste vrienden en vriendinnen, en voor u ligt dus de laatste aflevering van deze reeks. De tijd gaat snel en ook in een vogeljaar stelt een maand eigenlijk niet zo veel voor. Zeker als de tweede helft van de zomer geen fraai weer biedt en het eind augustus al lijkt of de herfst zijn intrede gedaan heeft. De vele regenbuien, waardoor het weer sober werd en de avonden toch een aardig stuk vroeger invielen, brachten mij bijna ertoe de verlichting in de kanarienkooi in te schakelen, omdat de vogels echt met regelmaat's avonds om zes uur al breed en breed op stok zaten. Ik durfde het toch niet goed, want wanneer het licht eenmaal aan is, moet het ook aanblijven, en dan bedoel ik van 's middags 16.00 tot 's avonds 19.30/20.00 uur, zodat ik na het avondeten lekker de tijd heb om nog uitgebreid voor mijn vogels te zorgen, ze te observeren en ervan te genieten. Toch blijf ik ook altijd graag zo lang mogelijk de natuur volgen, omdat dat m.i. toch de beste manier voor onze dieren is. Het slechte weer heeft volgens mij dit jaar ook een aardig voordeel meegebracht, want in mijn beleving is de rui-periode een heel stuk sneller verlopen. Niet dat hij al helemaal voorbij is, maar de grote hopen veren die ik om de twee drie dagen uit de vluchten kon opruimen, waren eind augustus al verleden tijd. En een vlotte rui zie ik graag. Wel moet er (eind augustus) nog een hele partij staartpenningen groeien, en moet ook de metamorfose van het complete verenpak nog voltooid worden, hetgeen ongetwijfeld nog een aardig poosje in beslag zal nemen. Maar dat geeft niet, want we hebben de tijd en vooral het geduld, dat zeker goed op te brengen is, als je ziet dat er toch weer een stel aardige vogels voor de tentoonstelling aan zitten te komen. Ook daarover hebben we het in deze serie uitgebreid gehad en zou ik nu dus wel kunnen stoppen met schrijven, ware het niet dat ik u beloofd heb in deze serie ook een aantal reacties te vermelden die ik gedurende het jaar vogels houden van een flink aantal liefhebbers mocht ontvangen. Elke maand zo tussen de twintig en veertig berichten bestaande uit e-mailtjes of brieven, maar ook gewoon liefhebbers die de telefoon paken om eens even gezellig te kletsen, hun eigen ideeën te geven of complimenten te geven over de serie. Allemaal ontzettend leuk, moedgevend en de slogan van de NBvV onderstrepend "de NBvV zijn we samen". Daarom hieronder een stel willekeurige reacties uit een heel dikke stapel. Om mogelijke problemen te voorkomen vermeld

ik de namen van diegenen die gereageerd hebben niet.

- Een mijnheer uit Zeeland vond de reeks bijzonder leeswaardig en had zeer nare ervaringen met muizen. Zo erg zelfs dat hij wilde stoppen met de hobby. Maar na lang peinen heeft hij een aantal maatregelen genomen waaronder klein vierkantgaas waar muizen moeilijk doorheen kunnen, diverse wanden erg glad afgewerkt, zodat muizen er niet tegenop kunnen en een opvangbak onder de voederplaats c.q. zaadbak waardoor er veel minder etens- en zaadresten door de kooi verspreid worden. Gelukkig, zo schrijft hij, ben ik op een muis of twee per jaar helemaal ervan verlost.

- Een liefhebber uit Apeldoorn kweekt goede vogels en haalt op de TT goede resultaten en diverse prijzen. Toch vond hij zijn aantal jongen te laag: van 8 poppen hooguit 25 jongen. Hij gaf aan diverse medicamenten te gebruiken, omdat hij van collega-liefhebbers daarover gehoord had. Op aanraden van zijn vrouw die ook Onze Vogels leest en de reeks "Een jaar rond vogels houden" heeft hij al zijn potjes en flesjes bij het chemisch afval gezet. En zie: dit jaar van acht poppen 47 jongen!

- Een kweker uit Rotterdam had ook een behoorlijke ervaring met muizen waarbij meer dan 100 niet vreemd bleek. Melkflessen met daarin geraspte kaas en wat lekkere zaden werden schuin in de grond gegraven en weldra zaten er hele muizenfamilies heerlijk te smikkelen. Slechts als het erg druk werd in een fles, konden ze over elkaars rug eruit kruipen maar dat was dan een enkeling. Fles uit de grond trekken en even onder de kraan en zo was hij na enkele weken van de muizen verlost. In een p.s.-je geeft hij nog even aan dat je muizenklemmen altijd even moet afbranden, als er een muis mee gevangen is, anders trapt een volgende muis er niet meer in.

- Ene Frans uit België reageert op het luizenverhaal en attendeert op het middel Océpou. Het is een poeder waarvan je 1 soeplepel op 1,5l water moet mengen en waarmee je koolen en nesten etc moet bespuiten. "Bloedluis?", zegt hij, "ik weet niet eens meer hoe die eruit ziet!

Het probleem, zo geeft hij ook aan, is dat het middel verboden is, maar in België zou het zo hier en daar nog onder de toonbank worden verkocht.

- Een woord van waardering over "Een jaar rond vogels houden" komt van een vader en zoon. Zij schrijven: "het is een verrijking voor ons maandblad", duidelijk en begrij-

pelijk en op de ledenavond van onze club hebben we over diverse onderwerpen hele avonden gesproken en daardoor goede ledenavonden gehad.

- Een pasbeginnende liefhebber uit Zwolle had gewoon een aantal vragen over zaken waar een beginnende liefhebber tegenaan loopt. Met een aardig stel antwoorden kon ik hem van dienst zijn.

- Een mijnheer uit Bemmelen leest de artikelen en kijkt vervolgens al weer uit naar het volgende maandblad "Eenvoudig, leerzaam en interessant" was zijn beoordeling. Behalve appellazijn doet hij door het krachtvoer een klein snuffe knoflookpoeder. De vogels doen het er goed op en ook heeft hij sinds het gebruik van het poeder geen last meer van ongedierte.

- Een kweker uit Hoogeveen schrijft over U2-verdelgingsmiddel voor luizen en gebruikt het wekelijks! Op de vereniging is gesproken over de biologische manier met gebruik van zgn. Dutchy's die de luizen zouden opeten. Het is een dure oplossing die langzaam werkt, zo schrijft hij, en om het ene ongedierte in je kooi te zetten om het andere ongedierte te bestrijden leek nou ook niet alles.

- Een mijnheer uit Meppel schrijft: "Ik ben al 76 jaar en heb al meer dan 50 jaar vogels. Het enige middels dat ik gebruik, is gezasept (jodiumoplossing) en niets anders". Ook als vogels gewond zijn, doet hij het puur op het wondje. Oogziekten, oogirritaties en beschadigingen zijn er uitstekend mee te genezen. Ook voor in het badwater niets anders dan gezasept, al 50 jaar lang.

- Een andere mijnheer ergens uit het land zet tijdens de ruitijd een plankje schuin in de vlucht. Alle veertjes dwarrelen erachter en je kunt ze makkelijk opruimen. Hij zuigt de veertjes op in een schone stofzuigerzak en bewaart ze vervolgens tot het volgende broedseizoen. Als de oudervogels de jongen willen gaan plukken, gooit hij een handje veertjes in de broedkooi en weg zijn de plukproblemen. Om het eiwitgehalte van het opfokvoer te verhogen doet hij er tevens wat gekookte vis doorheen. Hij vindt het beter dan een gekookt ei, omdat dit het eiwitgehalte verlaagt. De oudervogels voeren er prima mee, en de jongen groeien als kool. En de vis koopt hij in de supermarkt en bewaart hij thuis in de diepvries.

- Een mevrouw meldt gewoon dat ze onze hobby zo prachtig vindt en zelf ook een leuke volière heeft. "Waarom is het merendeel van de vogelliefhebbers mannen?" vraagt zij zich af. Ook het verhaal van de dominicanervida's en de diamantduifjes vond ze prachtig. Denk je goed te doen, zo besluit zij.

-Een gigantisch mooi verhaal komt via de mail van een mijnheer zonder bekende woonplaats. Hij had zelf meelwormen gekweekt op zolder onder de verwarmingsketel, dus lekker warm. Op een goede dag trof zijn vrouw meelwormen en kevers aan tussen de babykleetjes in een kast een etage lager. Die kwekerij heeft hij toen maar snel beëindigd. Nu koopt hij grote hoeveelheden meelwormen die hij buiten op de kampeerbrander 7 minuten kookt, hetgeen behoorlijk schijnt te stinken. Na het koken giet hij ze af en laat ze drogen op krantenpapier tot het water er na enige tijd af is. Dan gaan de meelwormen in een doosje met deksel erop of in plastic zakjes de diepvries in. Ze kruipen niet meer, ze verpoppen niet meer en de huid is door het koken beter verteerbaar. De wormen worden wel in ontdoode toestand aan de vogels gegeven. In de diepvries heeft hij een eigen lade waar ook rozenbottels e.d. liggen. Een

prachtig compromis met zijn vrouw en een redding van huwelijk en vogelhobby!
-Een mijnheer uit Maastricht wil niets te maken hebben met alle ongediertebestrijdingsmiddelen die er te koop zijn. Tweemaal per jaar, zo schrijft hij, bespuit ik kooi en alles met petroleum. Goed luchten en je hebt nergens last van.
-Een afdeling uit het oosten van ons land heeft op twee van haar ledenavonden telkens eens aflevering van de serie "Een jaar rond vogels houden" als item gebruikt en zo een praatavond gevuld. Het was goede stof om de avond mee te vullen, zo schreef men, want door de aanwezigheid werd er veel meer meegepraat dan anders!
-Een mijnheer uit Heerhugowaard heeft een goudfazant uit zijn buitenvolière weggegaan. Steeds als er jonge zebraavinken kwamen die bij het uitvliegen op de grond kwamen, at de fazant ze op.
-Een liefhebber uit Zaandam mailt: "Jammer

dat de serie gaat stoppen. U mag van mij en vele anderen van onze vereniging nog best een paar jaar doorgaan!"

Dit, beste mensen, was gewoon een opsomming uit de vele reacties die ik mocht ontvangen op de artikelenreeks "Een jaar rond vogels houden".
Zeer veel reacties gingen inhoudelijk over de duidelijke en begrijpelijke leesbaarheid van de tekst en waren een stimulans om er elke maand weer voor te gaan zitten. Met de opzet zoals deze was, denk ik dan ook aan een behoefte te hebben voldaan en een bijdrage geleverd te hebben aan ons maandblad. Tot besluit wil ik u allen nog erg veel plezier toewensen met onze mooie hobby, uw vereniging, onze bond en ons maandblad "Onze Vogels".

Tot ziens!
Henk van Hout
e-mail: info@vanhoutelektro.nl

De boekenwurm

AZIATISCHE PARKIETEN EN HUN MUTATIES

Auteurs : T. Bastiaan en G.J.J. Bastiaan

Wist u dat er 5 jaar met enige regelmaat aan dit boek is gewerkt? Er ongeveer 24.500 foto's voor zijn gemaakt, waarvan alleen de beste goed genoeg waren om in dit boek gepubliceerd te worden? Er 20.000km zijn gereden om deze foto's te maken. Er enorm veel tijd in is gaan zitten om de informatie compleet te krijgen? Kortom, het is een unieke uitgave geworden. We hebben het hier over de 2e uitgave van de beide auteurs. De eerste uitgave werd in 1992 gepubliceerd en ging alleen over de mutaties van de halsbandparkieten. Dit boek, dat in 2004 verscheen, behandelt alle Aziatische parkieten en hun mutaties. Er waren maar liefst 560 pagina's nodig om de vele verervingen en kleurenfoto's tot hun recht te laten komen. Het boek begint met enkele gangbare onderwerpen te behandelen, zoals voeding, huisvesting, verzorging en ziekten. Daarna wordt het grootste gedeelte van het boek gewijd aan de vele kleurslagen van alle Aziatische parkieten. Ook wordt er over nog niet bestaande mutaties gefilosofeerd. De toekomst zal uitwijzen of deze gedachten goed zijn. Van de meeste verervingen zijn er schema's in dit boek opgenomen, veelal aangevuld met een goede kleurenfoto van de mutatie. De uitkomsten van de verschillende kruisingen zijn overzichtelijk opgenomen, zodat u makkelijk kunt vinden wat het resultaat zal zijn. Het is dus een perfecte handleiding, als u met deze kleurmutanten kweekt of wilt gaan kweken. De jarenlange ervaring van de auteurs wordt in dit boek met u gedeeld. Een van hen, T. Bastiaan, mocht het verschijnen van deze uitgave niet meer meemaken, aangezien hij inmiddels is overleden. Het boek bevat 560 pagina's, is 25 x 18cm groot, in band, Nederlandstalig, maar ook verkrijgbaar in het Engels of Duits, prijs € 70,00, portokosten binnen Nederland € 6,00, andere landen binnen Europa € 8,00.

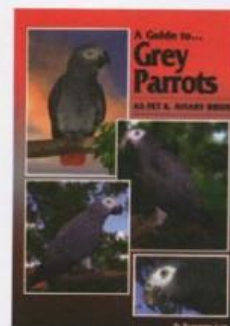

A GUIDE TO GREY PARROTS

Auteur : Rosemary Low

Australian Birdkeeper heeft een nieuwe titel aan haar serie vogelboeken toegevoegd. Deze keer is de grijze roodstaartpapegaai aan de beurt. Het betreft hier een zeer uitgebreide uitgave over deze papegaaiensoort. Werkelijk alle facetten komen aan bod. De auteur heeft een jarenlange ervaring met het kweken en houden van kromsnavels. Zij begint met een hoofdstuk over het leven in de natuur, gevolgd door informatie over de handel in deze papegaaiensoort. Daarna komen de ondersoorten aan de beurt. Vervolgens stapt zij over op de gangbare onderwerpen als huisvesting, verzorging en kweek. Ook de handpook en uitgebreide informatie over voeding zijn belangrijke onderwerpen die deskundig worden besproken. Gedrag en gedragsproblemen zijn heden ten dage gewilde onderwerpen en maken dit boek tot een must voor de grijze-roodstaartliefhebber. Ook aan de ziektes en zelfs de reeds bestaande mutaties wordt de nodige aandacht geschonken. Al met al is er veel deskundige informatie uit deze uitgave te halen. Zowel de kweker als degene die één exemplaar als huisvogel houdt, zal er zijn/haar voordeel mee doen. Het boek is rijkelijk voorzien van vele kleurenfoto's, die de tekst ondersteunen. Dit boek bevat 168 pagina's, is 24 x 17cm groot, Engelstalig, verkrijgbaar in een paperbackbackversie voor € 32,00 en een hardbackversie voor € 38,00. Portokosten binnen Nederland € 3,00, andere landen in Europa € 5,50.

Beide titels zijn te bestellen bij Vogelboekhandel J&J te Nunspeet door overmaking van het betreffende bedrag + de portokosten, op Rabobank 347580904 of Postbank 6791634, o.v.v. de titel en uw adres. Voor België op Postcheque 000-1701713-42. Zie ook onze website www.vogelboekhandel.nl

Mijn seizoen 2006: natuurvogels

Via twee berichten wil ik graag een overzicht geven van dit seizoen. Het lijkt me nuttig enkele vogelzaken nog eens even nader te beschouwen. Bijpraten, als u wilt, omdat onze kennis immers toch al snel verouderd of verwatert. Bovendien hoop ik op enige navolging te mogen rekenen, interactie zagezegd.

Een en ander past ook voortreffelijk in een eerdere oproep voor meer informatie-uitwisseling zoals bedoeld in "Vogelbeheer" (juli 2006). Alleen door mededeelzaam te zijn is het mogelijk kennis te nemen van verschillende meningen, waarnemingen, ervaringen, resultaten, kanttekeningen, etc. In dit eerste bericht begin ik met de natuur, meer bepaald de natuurvogels, waarover elk seizoen wel bijzondere zaken zijn te melden. Alles bij elkaar kunnen deze feiten een bescheiden bijdrage leveren aan veranderend inzicht. Veelal berusten die feiten echter op de waarneming en ervaring van slechts een of enkele personen, zodat vanwege deze kleinschaligheid ook de betrouwbare waarde ervan onderkend moet worden. Bovendien meen ik met een summier overzicht te kunnen volstaan. Het startpunt ligt daar, waar voor de vogels de winterperiode geleidelijk overgaat naar het vroege voorjaar. De natuur zelf zorgt nogal eens voor abrupte overgangen in het weer. De bij ons overwinterende vogels zijn nog niet vertrokken naar hun broedgebieden, als onze "eigen" vroege vogels al weer beginnen terug te keren. In die periode waren sommige wintergasten nog laat en in ongebruikelijk grote groepen aanwezig, m.n. houtduiven en holenduiven. Veel kleiner waren de groepen kramsvogels en koperwieken en ook de kleinere soorten, de vinkachtigen. Waarschijnlijk mede onder invloed van een zachte winter en ruim voldoende voedselaanbod bleven de vogels lang ter plaatse. Groenlingen, kneuen en gemengde groepen van kepen en vinken geven daarmee aan dat verder trekken soms geheel niet nodig is. Opvallend is dat deze zaadeters dikwijls dagelijks en dan maandenlang op een en dezelfde "voerakker" aanwezig zijn. Soms is dat een braakliggend terrein, in andere gevallen een maïstoppelveld of een akker met zaadgevormde groenbemester. De vraag die ik mezelf in het verleden nog wel eens stelde, nl. of er op zo'n plek wel voldoende gevarieerd voer te vinden zou zijn, wordt in feite al door deze vogels zelf beantwoord. In het daarop aansluitende voorjaar is het dan vervolgens zo guur, koud en nat, dat ooievaarsjongen het zwaar voor de kiezen krijgen, zodat vele sneuvelen. Een harde natuurlijke selectie vindt plaats, denk je dan, en zo is er aan die

ellende ook nog een positieve kant te ontdekken. Een soort impuls voor verdere evolutie van de soort. Met betrekking tot dezelfde vogelsoort is vermeldenswaard, dat enkele onderzoekers bij onze zuiderburen momenteel bezig zijn aan een soort wetenschappelijke achtervolging. Zij trachten per auto de trekroute die de ooievaars volgen door de lucht, zo goed mogelijk dagelijks te volgen. Daartoe zijn een viertal ooievaars met een zendertje uitgerust. Voor de expeditie ligt het eindpunt in Zuid-Spanje, terwijl de ooievaars hun route in Afrika zullen vervolgen uiteraard. Een andere vogelsoort die me is opgevallen, is de patrijs. Blijkbaar hebben ook deze vogels problemen gekend, omdat ik meerdere koppels telkens met slechts enkele jonge vogels heb waargenomen. Uiteraard kunnen daar vele oorzaken aan ten grondslag liggen, maar een feit is dat deze soort, zoals zo vele, in het verleden heel wat betere tijden heeft gekend. In het verlengde hiervan zoek ik al wat langer naar een aannemelijke verklaring voor de nu volgende waarnemingen. Jaren achtereen komen er in het voorjaar enkele koppels kneuen hun uitverkoren broedgebied bevolken. Wat er misgaat is niet duidelijk, maar na een maandenlange periode van aanwezigheid is er tegen de tijd dat je de eerste uitgevlogen jongen zou kunnen verwachten, amper nog een kneu te bekennen. Waar is de tijd gebleven, dat overal verspreid kneuenfamilies, compleet met alsmaar luid schooiende, hongerige jongen volop in het veld aanwezig waren. Doorgaande op het onderdeel "veldgebeuren" is er nog te melden, dat er ook dit jaar weer geen enkele zingende nachtegaal viel te beluisteren. En dat geldt dan voor een zeer ruim genomen "eigen omgeving". Feitelijk is het zo, dat mijn actieradius met de fiets steeds moet worden vergroot om toch een enkele keer per jaar van deze toonkunstenaar te kunnen genieten. Soms is de beloning evenwel fantastisch te noemen, zoals in het geval van een luidkeels zingende nachtegaal op slechts enkele meters afstand. Daarenboven was er ter plaatse een zeer aangename geurwolk van de bloeiende acacia's, alsof de meesterzanger bewierookt moest worden. Een moment waarop bij veel natuurliefhebbers een gevoelige snaar wordt geraakt. Bij schrijver en dichter zou een lawine aan inspiratie kunnen loskomen. Maar hierbij moet ik het filosofische pad verlaten! Verder met de vraag: wie of wat heb ik nog gemist op het zomerappél. Opvallend niet aanwezig waren o.a. grutto, wielewaal en grauwe vliegenvanger. Daartegenover staat, dat de kwartel weer eens duidelijk van zich liet horen. In de media waren het dan weer enkele andere die de aandacht kregen.

Toenemend broedsucces voor wilde ganzen, houtduiven en huismussen. Ook voor slechtvalken, die steeds meer de moderne communicatiemiddelen weten te benutten, omdat ze de hoge zendmasten als broedplaats innemen. Nog een opmerkelijk mediafeit, dat veel aandacht kreeg, was het succesvol zijn van een koppel zeearenden in ons land. Het zal u niet ontgaan zijn! Tenslotte nog even over een "papieren vogelzaak", namelijk over de conclusies uit het onlangs verschenen rapport "Predatie bij weidevogels". Dit rapport is de neerslag van een degelijk opgezet onderzoek, dat liep van 2001 tot 2005, en werd uitgevoerd door Sovon Alterra en Landschapsbeheer Nederland. Centrale vraag daarbij was of, en zo ja welke oorzaken zijn aan te wijzen, waardoor de aantallen weidevogels, met name de Kievit en grutto, jaarlijks teruglopen. In zes verschillende onderzoeksgebieden werd met behulp van videocamera's en zendertjes waarmee kuikens van deze vogels werden voorzien, getracht enige duidelijkheid te verkrijgen. Vooral de mogelijke grote invloed van de vos, zoals hier en daar gesuggereerd, zou kunnen blijken. Kort samengevat is de conclusie over het eieren roven dat dit gebeurt door zoogdieren als o.m. vos, hermelijn, bunzing, egel en wezel en door "roofvogels" als o.m. kiekendief, havik en scholekster. Een veelsoortig gezelschap derhalve. Bij de kuikens van grutto en Kievit bleek dat slechts een ontstellend laag percentage van ongeveer 10% de vliegvlugge leeftijd wist te bereiken. Verliezen waren ondermeer toe te schrijven aan agrarische werkzaamheden, ruwweg zo'n 15%. Verder eindigt ongeveer 65% als prooidier van o.m. blauwe reiger, buizerd, hermelijn, wezel, bunzing, zwarte kraai, torenvalk, sperwer, bruine kiekendief, kauw, ooievaar, rat, vos en kat. Afsluitend werd opgemerkt, dat de onderlinge verschillen tussen gebieden erg groot kunnen zijn. Niet is komen vast te staan hoeveel potentiële broedvogels voor een gebied vroegtijdig al het broedgebied hebben verlaten, verontrust als ze zouden kunnen zijn door alléén al de aanwezigheid van vossen. Bij het zoeken naar een geschikte nestplaats, zo weten we dat zeker in onze gelederen maar al te goed, blijken vogels nogal eens kieskeurig te zijn. Nu duidelijk naar voren is gekomen, dat de verliesoorzaken zo divers kunnen zijn, is tevens duidelijk geworden, dat de bestrijding ervan bijna onmogelijk is en eigenlijk ook ongewenst. Wat overblijft, en dat zal altijd wel als een praktisch voordeel werken, is investeren in kwaliteit van biotoop, broedgebied of leefgebied.

Waarnemer

Over kanaries gesproken

Veranderingen bij Kleurkanaries

In 2004 is in *Onze Vogels* een serie artikelen gestart waarin de nieuwe ontwikkelingen bij de kleurkanaries zijn toegelicht. In Nederland zijn deze vastgelegd in nieuwe standaard-eisen, die zijn ingegaan tijdens Vogel 2006. De nieuwe standaard-eisen zijn opgesteld in goed overleg met onze Nederlandse en Belgische zusterorganisaties en sluiten op zeer veel punten aan op de eisen die gelden op wereldniveau (COM).

Bovenstaande betekent dat in het komende najaar ook op de onderlinge, de nationale en districttentoonstellingen en alle andere tentoonstellingen gekeurd zal worden volgens de nieuwe maatstaven. We weten, en dat hebben we voor een deel ook al gezien tijdens Vogel 2006, dat een aantal kwekers reeds gericht naar de nieuwe eisen aan het kweken zijn. We hopen dat ook de overige Nederlandse kwekers met ingang van het kweekseizoen 2006 hun kweek van kleurkanaries steeds sterker op de nieuwe eisen zullen richten. In een aantal artikelen in *Onze Vogels* willen we nog een keer op de nieuwe eisen ingaan. We zullen dit keer proberen de artikelen in technisch niet al te ingewikkelde termen te brengen. Deze maand spreken wij over de series agaats en isabel.

Agaats en isabel

Maximaal melanine- ofwel pigmentbezig is het uitgangspunt voor de algemene nieuwe maatstaven. De effecten hiervan zijn ook vertaald naar de eisen voor de kleuren in de agaats- en isabelserie. Dit zien we vooral naar voren komen in de wat zwaardere bestreping (in rugdek en flanken), die we voortaan bij

deze kleuren vragen. Deze bestreping vragen we in de verhouding 25/75, d.w.z. dat de bestreping 25% van het verdere oppervlak bedekt en 75% beslaat de ruimte tussen deze strepen. Daarmee is de bestreping duidelijk smaller (50%) dan bij de maximum pigmentvogels zwart en bruin. Verder dient de bestreping onderbroken te zijn. Bij de schimmelvogels zal de bestreping wat breder zijn dan bij de intensieve exemplaren. De bestreping moet beginnen op de kop (aan de snavelbasis) en via de rug in de lengterichting doorlopen in de richting van de staart. De bestreping moet ook duidelijk aanwezig zijn in de flanken en dan van dezelfde breedte als in de rug.

Agaatsserie

De hierboven beschreven bestreping is zwart. Dit geldt ook voor de kleur van het melanine (pigment) in de vleugel- en staartpennen. Door de reductie van vooral het (bruine) phaeomelanine is er meer contrast tussen de bestreping en de grondkleur (deze is lichter dan in de zwartserie). Dit contrast heeft ook tot gevolg dat de voor de agaats typisch kenmerkende baardtekening en oogstrepen duidelijk te zien zijn. De grondkleur is de kleur van de ruimte tussen de strepen en de kleur in de borst en de broek. Deze kleur is de combinatie van het in de donsbevedering aanwezige melanine (pigment) en de gele, rode of witte vetstofkleur (het lipochroom). Door de aanwezigheid van het melanine in de donsbevedering is de grondkleur duidelijk donkerder dan bij vogels zonder melanine of bij vogels met

veel meer gereduceerd melaninebezig. Op deze grondkleur mag geen zichtbaar phaeomelanine (bruin pigment) liggen. De beschreven grondkleur dient overal even gelijkmatig aanwezig te zijn. De gele of rode vetstofkleur (lipochroom) moet overal even diep van kleur zijn (moet bijvoorbeeld ook egaal doorlopen tussen de poten). De hoornvallen (snavel, poten en nagels) dienen waarneembaar gemelaniseerd te zijn, ofwel pigment te laten zien en eveneens egaal van kleur te zijn.

Isabelserie

De kleur van het melanine (pigment) in de bestreping en in de vleugel- en staartpennen is bruinbeige. Bij de isabellen met rood lipochroom (rode vetstofkleur) is het eumelanine bruin. Dit om meer contrast te krijgen met de grondkleur. In vergelijking met de agaatsserie is de grondkleur van de isabel lichter, maar deze zal altijd nog donkerder zijn dan bij vogels zonder melanine of met nog sterker gereduceerd melaninebezig (zoals de isabelpastel of de agaatspaal). Ook bij de isabelserie dienen de grondkleur en de daarmee gecombineerde gele, rode of witte vetstofkleur (lipochroom) overal even diep en zuiver van kleur te zijn. Ook hier is zichtbare aanwezigheid van phaeomelanine ("bruin pigment") niet toegestaan, zeker niet bij de intensieve vogels. De poten zijn vleeskleurig, de snavel en nagels hoornkleurig.

Verdere standaard-eisen

Zowel bij de agaats- als bij de isabelserie geldt

Foto van Johan van der Maelen

Agaats wit recessief

Vrij goede rugbestreping, de streepjes liggen echter niet goed in de lengterichting. Voor zover op deze foto te zien lijkt ook de flankbestreping aanwezig. De baardtekening is goed zichtbaar.

Foto van Piet Onderdelinden/Jan de Nijs

Agaats geel intensief

Rugbestreping is te fijn, zeker in combinatie met de flankbestreping die vrijwel afwezig is. Dit is een ernstige fout. De grondkleur in de linkerflank is te licht.

agaat en isabel

dat bij vogels met dominant wit een minimale gele aanslag in de buitenste vleugelpennen zichtbaar moet zijn.

Intensieve vogels laten geen enkele vorm van schimmel zien, schimmelvogels bezitten fijne, over het hele lichaam egaal verdeelde schimmel.

Schimmelvogels met gele vetstofkleur (lipochroom) mogen voortaan diepgeel zijn. Belangrijk is dat deze kleur overal even diep aanwezig is.

Kweekadviezen

De overgang is bij deze kleurseries niet zo groot als bij de zwart- en de bruinseries. Ook hier geldt echter dat we voortaan moeten selecteren op vogels die meer pigment (melanine) bezitten. Dit uit zich onder meer in een bredere rugbestreping. Ons advies is er vooral op te letten dat de kweekvogels goede flankbestreping bezitten, meestal volgt de bredere rugbestreping dan vanzelf. Let vooral op de flankbestreping van de mannen. Deze laten vaak minder flankbestreping zien dan de poppen.

Het bestuur KMV kleur- en postuurkanaries.

Foto van Piet Onderdelinden / Jan de Nijs
Isabel rood intensief

De flankbestreping is hier vrij goed zichtbaar. De rug- en de flankbestreping kunnen wat donkerder waardoor er meer contrast ontstaat. Deze vogel moet wat intensiever, er lijkt een licht schimmelwaasje overheen te liggen. De vorm van de kop is te klein in verhouding tot het lichaam.

Foto van Piet Onderdelinden / Jan de Nijs
Agaat rood intensief

Mist pigment (melanine) rond de snavelbasis. De rugbestreping is te fijn. Er is al enige flankbestreping aanwezig, maar dat kan echt nog beter. De grondkleur in de flank is duidelijk te licht. Ook zijn de nagels te licht; deze moeten egaal licht gepigmenteerd zijn.

Foto van Piet Onderdelinden / Jan de Nijs
Isabel geel intensief
Vrij goede rugbestreping. De flankbestreping is hier al vrij goed zichtbaar. Tussen de bestreping in de rug ligt nog wat phaeomelanine waardoor de grondkleur niet goed tot zijn recht komt.

Foto van Piet Onderdelinden / Jan de Nijs
Isabel rood schimmel
De rugbestreping en vooral de flankbestreping zijn onvoldoende zichtbaar. Het schimmelbezit in de rug en in de flanken is goed, in de borst en vooral aan de kop is te weinig schimmel aanwezig. Dit is meer een kweekvogel voor isabel rood intensief.

Foto van Piet Onderdelinden / Jan de Nijs
Agaat rood mozaïek type 2

Vrij goede rug- en flankbestreping, in de rug en in de flank ligt de bestreping niet mooi regelmatig. De mozaïektekening loopt op meerdere plaatsen te ver uit, bijv. te weinig afscheiding tussen kop- en borsttekening.

Japanse appelvink

Foto: Peter Oelshlegel/Jaan de Ruij

Van de Japanse appelvink ofwel *ikaru* in het Japans; zijn 2 ondersoorten bekend, nl. de *Eophona personata personata* uit Noord- en Centraal-Japan - deze vogels trekken tegen de wintertijd naar Zuid-Japan - en de *Eophona personata magnirostris* uit Noordoost-China, Korea en diep in oostelijk Rusland die tegen de wintertijd naar Zuid China trekt. Als u de appelvink op de foto goed bekijkt, ziet u onmiddellijk dat hij aanzienlijk verschilt van "onze" bloedeigen appelvink. Een duidelijke overeenkomst is echter de enorme snavel. De geportretteerde vogel is een mannetje; het vrouwtje heeft een grijsbruine kop. De keel en ook de middelste staartpennen zijn grijs. Voor het overige hoeft ik u geen beschrijving te geven van het verenkleed, want de fraaie foto spreekt voor zich. De lengte wil ik wel even vermelden: 23cm, wat wil zeggen dat hij fors is dan onze appelvink, die 18cm meet. Het woongebied van deze appelvink strekt zich uit over grote delen van oostelijk Azië. Het talrijkst is hij in Japan, ofschoon hij ook minder vaak voorkomt op Taiwan, het voormalige Formosa. Daar zijn het bewoners van de berg- en heuvelbossen, veelal naaldbossen, en komen voor op hoogten van 600 - 1200m. De vogels houden zich voornamelijk op in de boomkruinen. Het zijn wat plumpe en trage vogels die vrij onbeholpen vliegen en dat met veel geruis doen. Ze zijn echter bijzonder slim en bij het minste of geringste onraad houden ze zich roerloos stil in het gebladerte. Dit bepaald schuwe karakter maakt het moeilijk ze te kunnen waarnemen.

Hun voedsel bestaat uit pitten van diverse vruchten. Deze pikken ze van de grond en kraken daarbij de pitten. Tevens voeden ze zich ook met grote zaden, diverse nootjes, insecten en dan voornamelijk kevers, knoppen en loten van fruit- en naaldbomen. Jonge appelvinken worden door de ouders gevoerd met insecten en weke zaden.

De popjes bouwen het omvangrijke nest op een onderlaag van twijgjes en mossen, op de zijtakken van bomen, meestal een eindje van de stam af, op ongeveer 1,5 tot 9m hoogte van de grond. Het is een ondiep komvormig nest van takjes, halmen, vezels en dergelijke en van binnen gevoerd met fijner plantaardig materiaal. Hierin komen de drie tot vijf eieren te liggen. Zij worden alleen door het vrouwtje tussen 12 - 14 dagen uitgebroed, het mannetje zorgt dat het haar in de broedperiode aan niets ontbreekt.

Jonge appelvinken bezitten een wit donskleed en hebben een bont gekleurde mond- en keelholte. Tegen een blauwachtige achtergrond steken het donkere keelgat en de roodachtig omrande tong duidelijk af. De punten van de snavel zijn aan de binnenkant geel tot oranjeleurig. Beide oudervogels voeren de jongen in het begin dierlijk voedsel en het is van belang dat volièrehouders met appelvinken dit weten. De jongen verlaten het nest als zij ruim 14 dagen oud zijn. Ze zijn dan nog niet vliegvlug en verblijven meestal de eerste dagen op de takken in de buurt van het nest en goed verscholen tussen het groene gebladerte. Als ze eenmaal het nest verlaten hebben, worden ze nog geruime tijd ongeveer 2 tot 3 weken door beide ouders gevoerd, waarbij het mannetje overigens de grootste rol daarin heeft, zeker als het popje inmiddels weer aan een nieuw nest begonnen is.

Buiten de broedtijd leiden de Japanse appelvinken in groepjes van ongeveer 30 vogels een zwervend bestaan. Tegen de wintertijd trekken zij naar Zuid-Japan en China.

Door Ger Essenberg

Luscinia calliope

roodkeelnachttegaal

De roodkeelnachttegaal die ons met zijn grote donkere kraalogen op onze kalender aankijkt, is een mannetje en onmiddellijk te herkennen aan de scharlakenrode keel. Bij het popje is de keel wit en de wenkbrauwen crème. Voor het overige hoeft ik niet uit te weiden wat het signalement betreft, want de kleurenfoto spreekt voor zich. Behalve de nominaatvorm zijn er 3 ondersoorten bekend nl.: *Luscinia c. calliope* uit Centraal-Oeral en Siberië tot

Anadir, noordelijk Korea, noordoostelijk China en noordelijk Mongolië. Vandaaruit trekt hij naar Zuid- en Zuidoost-Azië. *Luscinia c. camtschatkensis* uit Kamtsjatka en de omliggende eilanden en het Kuril-eiland, Noord-Japan, die vandaaruit doortrekt naar Zuidoost-Azië en de Filippijnen. *Luscinia c. beicki* uit noordelijk Centraal-China. Het woongebied van de roodkeeltjes strekt zich uit van de Oeral in het westen tot Kamtsjatka en de noordelijkste eilanden van Japan in het oosten. U ziet daarbij tevens dat zich een geïsoleerd woongebied bevindt in Noordwest-China. De daar in de bergwouden levende populatie is hoogstwaarschijnlijk een overblijfsel uit de laatste ijstijd. Evenals onze nachtegaal (*Luscinia megarhynchos*) zijn ook de "roodkeeltjes" trekvogels, die het in de wintermaanden in hun broedgebied wel een beetje al te bar en boos vinden. Ze zakken af naar Zuid-Azië, India, Oost-

Pakistan, Birma en Thailand. Soms dwalen ze af naar westelijke streken. Men heeft ze waargenomen in de Kaukasus, Italië, Frankrijk en zelfs op Usland! Roodkeelnachttegaleen zijn typische taigavogels, die zich het liefst ophouden in vochtige, donkere naaldbossen of gemengd hout met een dichte ondergroei van lage gewassen, dood hout en vermolmd boomstammen die overwoekerd zijn met een dikke laag mos. Tussen deze wirwar wordt het nest op de grond gebouwd. Nu eens is het helemaal open aan de bovenkant, dan weer is het overkoepeld met de ingang aan de bovenzijde. Er worden doorgaans vijf eitjes gelegd, die op een groenachtig blauwe ondergrond roodbruine vlekjes vertonen met een gemiddeld formaat van 21,2mm x 15,5mm. Deze vogeltjes houden er een buitengewoon verborgen leefwijze op na, een eigenschap die we ook aantreffen bij onze nachtegaleen. Alleen in de paartijd kan men de mannetjes te zien krijgen, als ze op de een of andere hooggelegen post, een uitstekende boomtak of iets dergelijks, hun liedje voordragen. Dit doen ze zowel overdag als in de nachtelijke uren. Het laatste heeft het voordeel, dat het dan veel beter wordt gehoord en niet verward kan worden met andere geluiden. Het voedsel bestaat voornamelijk uit op de grond levende insecten, wormen, slakjes e.d., maar in het najaar worden ook wel besjes en zachte vruchten genuttigd. Hieruit blijkt dat wij ze een prima insectenvoer/paté moeten aanbieden aangevuld met wat pinky's, buffalowormen, meelwormen, krekeltjes, enz. Fijn gekruimelde tahoe zal meestal ook wel opgenomen worden. Vers drink- en badwater moet vanzelfsprekend dagelijks aanwezig zijn.

Gelijke mutaties, gelijke benamingen

Binnen de kromsnavelwereld is men internationaal sinds langere tijd bezig om de mutaties die zich bij verschillende soorten voorgedaan hebben bij een zelfde mutatiwerking dezelfde naam te geven. De benaming pallid is daar een goed voorbeeld van, deze benaming wordt internationaal gebruikt en is inmiddels ook bij ons goed ingeburgerd. Hier hebben we ook gezien dat alle verschillende benamingen die gebruikt zijn toch een en dezelfde mutatie betreft. Zo werd bij de *A. roseicollis* isabel gebruikt en bij de halsbandparkiet bijvoorbeeld weer lacewing, terwijl de benaming lacewing bij de grasparkieten weer staat voor de combinatie cinnamonino, behoorlijk verwarrend dus. Eensluitende benamingen scheppen in deze warboel dus weer een hoop duidelijkheid.

Zo ook in de stap die we nu gaan maken, de verschillende benamingen die we hebben voor de parblue mutaties. Parblue staat dan voor onvolledig blauw. We kennen in hoofdzaak twee parbluevormen, een met een psittacinebeletting van circa 50 %. Deze noemen we dan aqua (voorheen zeegroen), de tweede parbluevorm is wat variabel, afhankelijk van de soort zien we hier een sterkere psittacinebeletting, zo'n 60-90 %. Bijvoorbeeld bij de *roseicollis* zien we bij de bleekmasker een beletting aan de voorzijde van zo'n 90 %, op het rugdek is deze vogel wat groeniger, hier een beletting van zo'n 60 %. Bij andere soorten zoals de catharinaparkiet zien we een veel egalere beletting bij de turquoisevorm, deze is overal zo'n 80-90 %. Deze kleurslag werd tot nu toe zeegroen genoemd maar turquoise zou beter op zijn plaats zijn. De benaming bleekmasker zoals we die bij de *roseicollis* kennen was op zich wel bruikbaar, alleen wat moet je dan met die benaming als deze mutatie zich voordoet bij bijvoorbeeld de *A. personatus* met zijn zwarte kop, deze kan men moeilijk ook bleekmasker noemen. Turquoise is een benaming die op elke soort toepasbaar is, bleekmasker bijvoorbeeld dus niet. Ook bij de roodrugparkieten levert dit nogal wat verwarring op, zo noemt men de aquamutant Europees blauw en de echte blauwe wordt dan Australisch blauw genoemd. Bij een aantal soorten is deze nieuwe benaming al goed ingeburgerd, sprak men bij de halsbandparkieten eerst van pastelblauw, nu wordt algemeen de benaming turquoise gebruikt. Hetzelfde geldt voor de benaming aqua, deze wordt bij de muisparkieten gelijk goed gebruikt. Even samenvattend, circa 50 % beletting van het psittacine wordt in het vervolg aqua genoemd, een sterkere beletting (60-90 %) wordt turquoise genoemd. Deze wijziging staat dan voor het aankomende seizoen (2006/2007) gepland.

De volgende wijziging die op stapel staat is de aanduiding voor de donkerfactor. Werd er voorheen gesproken van lichtgroen (zonder donkerfactor), donkergroen (een donkerfactor) en van olijfgroen (dubbele donkerfactor). Op zich wel een goed werkend systeem ware het niet dat er ook wel soorten parkieten c.q. papegaaien zijn die van nature een vrij donkere groen kleur bezitten, denk bijvoorbeeld aan de kakariki's en de phyrura's. Om deze donkergekleurde vogels dan toch lichtgroen te noemen is toch verwarrend. Ook het verschil dat in aanduiding gemaakt wordt om de donkerfactor in de groen- en de blauwserie aan te geven kan mensen op het verkeerde been zetten. Het streven is er nu op gericht om in de benaming aan te geven welke kleurfactoren er in zitten. Beter is het dus om vogels zonder donkerfactor simpelweg groen te noemen, vogels met een donkerfactor noemt men dan D groen en met een dubbele donkerfactor DD groen. Deze aanduiding kan men dan ook voor de blauwserie gebruiken.

Het neemt internationaal ook heel wat verwarring weg de D staat dan voor dark en DD voor double dark. In het Nederlands kunnen we dan gewoon van donker en dubbel donker spreken, alhoewel ik in de agapomidenwereld voornamelijk de spreekwijze D en dubbel D of ook wel DD hoor. De toekomst moet maar uitwijzen hoe zich dat ontwikkelt. Deze wijziging staat, indien er voldoende draagvlak bij de liefhebbers wordt gevonden, dan voor het volgende seizoen gepland (2007/2008). Voor alle duidelijkheid, deze wijzigingen zullen, met uitzondering van de grasparkieten, voor alle kromsnavels gaan gelden.

André van de Voorn
TC-PSC

